

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.868 van 6 oktober 2003
in de zaak A. 135.279/IX-3756.**

In zake : Martin LEBBE,
wonende te OOSTKAMP,
Boudewijnlaan 85

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE-LEUVEN,
Ijzerenmolenstraat 105.

tussenkommende partij :

Paul LEFEBVRE,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. DEVERS,
kantoor houdende te GENT,
Kouter 71-72.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Martin LEBBE op 10 april 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 28 maart 2003 houdende intrekking van het koninklijk besluit van 17 juli 2001 waarbij Paul LEFEBVRE wordt benoemd tot advocaat bij het Hof van Cassatie, alsmede van het koninklijk besluit van 31 maart 2003 dat Paul LEFEBVRE met terugwerkende kracht benoemt tot advocaat bij het Hof van Cassatie en van de daarin vervatte impliciete weigering verzoeker tot dat ambt te benoemen;

Gezien het op 28 mei 2003 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde besluiten;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verzoekschrift dat Paul LEFEBVRE op 8 mei 2003 heeft ingediend om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OPDEBEEK, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat H.-K. CAREME, die loco advocaat P. LUYPAERS verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaten P. DEVERS en H. VANDENBERGHE, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is advocaat bij de balie te Brussel en kandideert voor een vacante plaats van advocaat bij het Hof van Cassatie.

1.2. Op 19 april 2001 stelt de algemene vergadering van het Hof van Cassatie de volgende lijst van drie kandidaten vast :

- eerste kandidaat : Martin LEBBE, advocaat bij de balie te Brussel;
- tweede kandidaat : Katelijne RONSE, advocaat bij de balie te Brussel;

- derde kandidaat : Paul LEFEBVRE, advocaat bij de balie te Brussel.

1.3. Op 27 april 2001 sluit de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie zich bij deze voordrachten aan.

1.4. Bij koninklijk besluit van 17 juli 2001 wordt Paul LEFEBVRE benoemd tot advocaat bij het Hof van Cassatie. De motivering van dat besluit is opgenomen in het hierna vermelde arrest nr. 103.136.

1.5. De vordering tot schorsing die verzoeker tegen dat koninklijk besluit instelt wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 103.136, LEBBE, van 4 februari 2002.

1.6. Op 27 februari 2003 wordt aan de verwerende partij het auditoraatsverslag over het annulatieberoep in de zaak A.110.153/IX-3041 betekend. In het verslag wordt de vernietiging van het voornoemde koninklijk besluit van 17 juli 2001 voorgesteld.

1.7. Bij koninklijk besluit van 28 maart 2003 wordt het voornoemde koninklijk besluit van 17 juli 2001 ingetrokken. De aanhef ervan luidt als volgt :

"Gelet op het koninklijk besluit van 17 juli 2001 waarbij de heer Paul Lefebvre werd benoemd tot advocaat bij het Hof van Cassatie, ter vervanging van de heer Delahaye, overleden;

Gelet op het beroep tot nietigverklaring van de voornoemde beslissing, ingesteld bij de Raad van State door de heer Paul (lees : Martin) Lebbe;

Gelet op het Auditoraatsverslag A/A 110.153/IX-3041 waarin de vernietiging van dat besluit wordt geadviseerd;

Overwegende dat het besluit kan worden ingetrokken tot uiterlijk het sluiten van de debatten bij de Raad van State;

Overwegende dat er - in acht genomen het Auditoraatsverslag - in het belang van de rechtszekerheid nu reeds aanleiding toe bestaat het bestreden besluit in te trekken en rechtsherstel te verlenen;"

Dat is het eerste bestreden besluit.

1.8. Bij koninklijk besluit van 31 maart 2003 wordt Paul LEFEBVRE met terugwerkende kracht opnieuw benoemd tot advocaat bij het Hof van Cassatie.

Dat besluit - het tweede dat wordt bestreden - bevat een zeer uitvoerige motivering; vooreerst wordt op grond van een aantal gegevens en

redeneringen tot de conclusie gekomen dat verzoeker en de tussenkomende partij als evenwaardige kandidaten kunnen worden beschouwd, ook betreffende de "deskundigheid op het gebied van de cassatietechniek"; samengevat berust die conclusie hierop : 1) de voordracht van het Hof van Cassatie wordt niet gemotiveerd, zodat dit Hof geacht moet worden de drie kandidaten op gelijke voet voor te dragen, 2) het gegeven "deskundigheid op het gebied van de cassatietechniek" moet worden gerelativeerd omdat het optreden van een advocaat bij het Hof van Cassatie niet meer algemeen is, 3) de praktische ervaring die de tussenkomende partij heeft opgedaan in cassatietechnieken weegt op tegen die van verzoeker, inzonderheid doordat geen van beiden zich uitsluitend beroept op die ervaring, en eenmaal de ervaring 10 jaar bedraagt, is alles wat daarboven gaat minder relevant, 4) ook de door het Hof van Cassatie georganiseerde opleiding in cassatietechnieken is in de ogen van dat Hof zelf niet doorslaggevend, omdat het de tussenkomende partij heeft voorgedragen die deze opleiding niet heeft gevolgd en een andere kandidaat die ze wel heeft gevolgd niet; in een tweede onderdeel, dat de motivering van het ingetrokken koninklijk besluit van 17 juli 2001 herneemt, wordt dan de voorkeur gegeven aan de tussenkomende partij op grond van zijn wetenschappelijk palmares dat "indrukwekkend" is en de balie bij het Hof van Cassatie "nood heeft aan kwaliteit en advocaten met ruime internationale opleiding en contacten";

2. Overwegende dat Paul LEFEBVRE vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat geen gegeven zich tegen het inwilligen van dat verzoek verzet;

3.1. Overwegende dat verzoeker geen belang heeft om het koninklijk besluit van 28 maart 2003, waardoor het koninklijk besluit van 17 juli 2001 houdende de eerste benoeming van Paul LEFEBVRE tot advocaat bij het Hof van Cassatie ingetrokken werd, te bestrijden; dat wat dat eerste voorwerp van zijn vordering betreft zijn vordering tot schorsing dan ook niet ontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat verzoeker ook de schorsing vraagt van de in het koninklijk besluit van 31 maart 2003 vervatte impliciete weigering hem tot advocaat bij het Hof van Cassatie te benoemen; dat verzoeker zich echter niet beroept op enige rechtsplicht vanwege de verwerende partij om hem te benoemen; dat de vordering in zoverre niet ontvankelijk is;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

5.1.1. Overwegende dat verzoeker als middel aanvoert dat de intrekking van het koninklijk besluit van 17 juli 2001 gesteund is op het auditoraatsverslag in de annulatieprocedure tegen dat besluit en "het verlenen van rechtsherstel in het belang van de rechtszekerheid", maar dat het nieuw benoemingsbesluit geen rechtsherstel verleent : dat hij in essentie het volgende betoogt :

- het bestreden besluit is gesteund op het motief "dat de kandidatuur van de heer Lebbe en van de heer Lefebvre derhalve op grond van het criterium van 'deskundigheid op het gebied van de cassatietechniek' naar alle redelijkheid als evenwaardig wordt beschouwd"; dit motief schendt het redelijkheidsbeginsel, aangezien alle elementen van het dossier, zoals deze aan bod zijn gekomen in de annulatieprocedure tegen het koninklijk besluit van 17 juli 2001 en in het auditoraatsverslag, aantonen dat Paul LEFEBVRE op het gebied van kennis en ervaring inzake cassatietechniek niet als gelijkwaardig met verzoeker kan worden beschouwd;

- het bestreden besluit steunt op de overweging dat het criterium van de deskundigheid op het gebied van de cassatietechniek "onder meer, doch niet uitsluitend en evenmin determinerend is" om de geschikte kandidaat voor het ambt van advocaat bij het Hof van Cassatie te kiezen; dit gaat in tegen het auditoraatsverslag waarin wordt aangetoond dat deskundigheid op het gebied van de cassatietechniek het determinerend criterium moet zijn om de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten voor het ambt van advocaat bij het Hof van Cassatie te beoordelen en te vergelijken; het bestreden besluit is manifest onredelijk, doordat het determinerend criterium voor de selectie van de kandidaten geminimaliseerd wordt in het voordeel van Paul LEFEBVRE;

- de ervaring die van belang is voor de benoeming tot advocaat bij het Hof van Cassatie is uiteraard de ervaring in de cassatietechniek, welke opgedaan wordt bij het behandelen van cassatiedossiers als medewerker van een advocaat bij het Hof van

Cassatie of het volgen van een bijzondere opleiding; het bestreden besluit stelt dat "beide kandidaten méér dan 10 jaren ervaring kunnen doen gelden, zodat zij terzake naar alle redelijkheid als evenwaardig dienen te worden beschouwd"; het bestreden besluit schendt aldus de materiële motiveringsplicht doordat "uit geen enkel element blijkt dat Paul LEFEBVRE meer dan 10 jaar ervaring heeft opgedaan bij het behandelen van cassatiedossiers als medewerker van een advocaat bij het Hof van Cassatie en zeker niet op dezelfde intense wijze als verzoeker dit heeft gedaan"; uit het attest van zijn stagemeester blijkt immers dat Paul LEFEBVRE hoogstens vier jaar ervaring in cassatietechniek heeft opgedaan, terwijl uit zijn curriculum vitae blijkt dat hij intussen nog andere belangrijke bezigheden, waarvan sommige fulltime, uitgeoefend heeft; bovendien moet rekening worden gehouden met de ervaring in de cassatietechniek, en niet met de ervaring als advocaat in zaken voor de gewone rechtsmachten;

- het bestreden besluit steunt ook op de overweging "dat naar alle redelijkheid wordt aangenomen dat éénmaal men meer dan 10 jaren ervaring kan doen gelden, de marginale relevantie van de duur van de verdere ervaring afneemt, en derhalve minder als geschiktheids criterium kan worden aangewend"; verzoeker stelt hiertegen dat de cassatietechniek in voortdurende evolutie is en de cassatierechtspraak op de voet gevolgd moet worden; hij benadrukt dat hij sedert meer dan 22 jaar dagelijks cassatiedossiers behandelt, terwijl de beweerde opleiding van Paul LEFEBVRE in de cassatietechniek blijkbaar in april 1989 -dit is 14 jaar geleden- een einde heeft genomen; volgens verzoeker is het "manifest foutief en derhalve onwettig daar strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur, en in elk geval in strijd met het redelijkheidsbeginsel, te overwegen dat mag worden aangenomen dat na 10 jaar ervaring in de cassatietechniek de marginale relevantie van de duur van de verdere ervaring afneemt en derhalve geen rekening te houden is met de langdurige ervaring van verzoeker";

- het bestreden besluit steunt op het motief "dat de drie op de lijst (= de beslissing van de algemene vergadering van het Hof van Cassatie) vermelde kandidaten, naar alle redelijkheid, als gelijkwaardig geschikt dienen te worden geacht voor de te begeven plaats van advocaat bij het Hof van Cassatie"; er wordt dus aangenomen dat die lijst geen volgorde inhoudt van de kandidaten en alle kandidaten door het Hof van Cassatie als gelijkwaardig worden beschouwd, terwijl artikel 342, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek impliceert dat de kandidaten in een bepaalde volgorde worden voorgedragen; bovendien is het "manifest foutief (...) en in strijd met de bewijskracht

van het proces-verbaal van de beslissing van de algemene vergadering van het Hof van Cassatie dd. 19 april 2001 (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek) en in strijd met het redelijkheidsbeginsel te beweren (...) dat deze rangschikking niet zou bestaan of geen waarde zou hebben";

- ten slotte stelt verzoeker dat het onredelijk is dat het feit dat hij de beroepsopleiding cassatie gevolgd heeft wordt genegeerd op grond van het argument dat het Hof van Cassatie een andere kandidaat, die de beroepsopleiding gevolgd heeft, niet als derde kandidaat heeft voorgedragen, maar wel Paul LEFEBVRE, die de opleiding niet heeft gehad; er kunnen immers andere redenen zijn geweest om die andere kandidaat niet voor te dragen, met name het feit dat hij geen ervaring heeft als medewerker van een advocaat bij het Hof van Cassatie;

5.1.2. Overwegende dat de verwerende partij ontkent dat het criterium van de "deskundigheid op het gebied van de cassatietechniek" in het bestreden besluit werd geminimaliseerd : het criterium wordt wel genuanceerd gelet op de vaststelling dat sedert de wet van 6 mei 1997 de burgerlijke partij in strafzaken niet meer verplicht is om een beroep te doen op een advocaat bij het Hof van Cassatie en voorzieningen tegen arresten waarin recht wordt gedaan over de strafvordering, evenals in fiscale zaken, worden evenmin door een advocaat bij het Hof van Cassatie ingesteld en zodoende vervaagt het onderscheid tussen advocaten bij het Hof van Cassatie en gewone advocaten, minstens heeft de wetgever dat onderscheid afgebouwd; dat de verwerende partij hierbij vergelijkt met het objectief contentieux voor de Raad van State; dat zij ook stelt dat het vereiste van kennis van de cassatietechniek als meest relevant criterium voor de benoeming van een advocaat bij het Hof van Cassatie geen steun vindt in enig wettelijk voorschrift en dat de vierjarige cyclus betreffende de specifieke vorming met het oog op een benoeming tot advocaat bij het Hof van Cassatie geen benoemingsvoorwaarde is; dat het volgens haar dan ook niet kennelijk onredelijk is om het absolute belang van de "deskundigheid op het gebied van de cassatietechniek" enigszins te nuanceren; dat vervolgens de verwerende partij uiteenzet dat beide kandidaten ervaring als medewerker van een advocaat bij het Hof van Cassatie hebben opgedaan en ervaring hebben in een gewone praktijk, dat mede gelet op de nuancering bij het belang van het criterium van de "deskundigheid in de cassatietechniek", het niet kennelijk onredelijk is acht te slaan op algehele ervaring gedurende tien jaar en het marginaal nut daarvan tijdens de daaropvolgende ervaring; dat wat verzoekers kritiek betreft op de overweging dat de drie op de lijst van de algemene vergadering van het Hof

van Cassatie vermelde kandidaten als gelijkwaardig geschikt dienen te worden beschouwd, de verwerende partij opmerkt dat de benoemende overheid niet gebonden is door de rangschikking van de kandidaten en dat, ermee rekening houdend dat steeds de meest geschikte kandidaat moet worden benoemd, een minder gunstig gerangschikte kandidaat niet noodzakelijk minder geschikt is; dat zij bovendien opmerkt dat de voordracht van de kandidaten door de algemene vergadering van het Hof van Cassatie niet uitdrukkelijk is gemotiveerd; dat wat ten slotte verzoekers bewering betreft dat het criterium van de beroepsopleiding wordt genegeerd, de verwerende partij verwijst naar de motivering van het bestreden besluit;

5.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij de vraag opwerpt of de lijst van drie kandidaten die overeenkomstig artikel 478 van het Gerechtelijk Wetboek wordt opgemaakt, een rangschikking van de kandidaten met rechtsgevolgen mag inhouden : de rangschikking is veeleer een door het Hof van Cassatie toegepaste praktijk, waardoor de keuzevrijheid van de benoemende overheid niet beperkt wordt; dat artikel 342, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, waarvan overigens niet vaststaat dat het slaat op de vaststelling van een lijst van drie kandidaten, als enige bedoeling heeft te komen tot stemmingen waarbij kandidaten een meerderheid van stemmen kunnen behalen, maar geen argument oplevert wat betreft de waarde die moet worden gehecht aan de volgorde waarin over de kandidaten werd gestemd; dat de rangschikking door het Hof trouwens niet is gemotiveerd en het eenvoudig resultaat is van een geheime stemming, zodat de benoemende overheid de beweegredenen van het Hof van Cassatie om tot de rangschikking te komen niet kan kennen; dat volgens de tussenkomende partij de lijst inhoudt dat de kandidaten naar het oordeel van het Hof geschikt zijn om tot advocaat bij het Hof van Cassatie te worden benoemd en dat het Hof aanneemt dat alle op de lijst opgenomen kandidaten voldoende beslagen zijn in de cassatietechniek om tot advocaat bij het Hof te worden benoemd; dat wat de stelling van verzoeker betreft dat in de eerste plaats rekening moet worden gehouden met de bijzondere bekwaamheid van de kandidaten inzake cassatietechniek, de tussenkomende partij opmerkt dat ook voor andere rechtscolleges geschillen worden gevoerd die betrekking hebben op de overtreding van de wet, van de Grondwet, of van substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven vormen, zonder dat daarvoor bijzondere opleidingsvereisten voor de advocaten gelden, dat de bij de balie van het Hof van Cassatie ingerichte beroepsopleiding geen steun vindt in de wet en dient te worden gezien als een alternatief voor de advocaten die geen stage bij een advocaat bij het Hof van Cassatie hebben volbracht, zodat die opleiding dan ook niet

doorslaggevend is voor de keuze van de voorgedragen kandidaten; dat de tussenkomen de partij meent dat de opvattingen van verzoeker, wat betreft zijn ruimere ervaring als advocaat op verschillende advocatenkantoren waarvan behoudens zichzelf, twee advocaten bij het Hof van Cassatie vennoot zijn, haaks staan op hetgeen bij de bespreking van de wet van 6 mei 1997 in de Senaat werd gezegd; dat volgens de tussenkomen de partij het ook allerm minst onredelijk is dat de voorkeur wordt gegeven aan een kandidaat die qua opleiding en academisch niveau de hoogste titels en verdiensten voorlegt en waarvan vaststaat dat hij, meer dan de andere kandidaten, beslagen is in het internationaal recht, en dit op grond van de overweging "dat de balie op haar hoogste niveau nood heeft aan kwaliteit en advocaten met ruime internationale opleiding en contacten, vooral rekening houdend met de steeds toenemende grensoverschrijdende geschillen";

5.2.1. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomen de partij in zoverre kunnen worden bijgevallen dat, nu de voordrachten en hun volgorde door het Hof van Cassatie en door zijn procureur-generaal niet werden gemotiveerd, terwijl het systeem met een voordracht van meerdere kandidaten noodzakelijkerwijze impliceert dat de benoemende overheid niet gehouden is de eerst voorgedragen kandidaat te benoemen, zij zelf een keuze kon verrichten tussen de drie voorgedragen kandidaten, mits deze op adequate wijze te motiveren; dat het enig denkbaar alternatief zou zijn geweest dat de minister van Justitie het Hof van Cassatie alsnog zou hebben verzocht een formele motivering te verstrekken; dat zodoende de vraag of de rangorde van de voordracht een criterium van voorrang vormt te dezen dan ook buiten beschouwing kan worden gelaten;

5.2.2. Overwegende dat, zoals hiervoor vermeld, de motivering waarop het bestreden benoemingsbesluit gesteund is uit twee onderdelen bestaat; dat in een eerste onderdeel op grond van een aantal gegevens en redeneringen tot de conclusie wordt gekomen dat verzoeker en de tussenkomen de partij als evenwaardige kandidaten kunnen worden beschouwd, ook inzake "deskundigheid op het gebied van de cassatietechniek" -gegeven dat weliswaar wordt gerelativeerd- terwijl in een tweede onderdeel dan de voorkeur gegeven wordt aan de tussenkomen de partij op grond van haar wetenschappelijk palmares en de nood aan kwaliteit en advocaten met ruime internationale opleiding en contacten;

5.2.3. Overwegende dat verzoekers kritiek gericht is tegen het voormelde eerste onderdeel; dat moet worden nagegaan of zijn stelling als zouden zijn

verdiensten, inzonderheid zijn deskundigheid inzake cassatietechnieken, veel groter zijn dan die van de tussenkommende partij en niet evenwaardig, in het huidige stadium van de procedure als terecht voorkomt; dat in dat geval het middel ernstig moet worden bevonden; dat, immers, het bestreden besluit van de premisse van de evenwaardigheid op dat stuk uitgaat om op grond van andere criteria zijn keuze te laten vallen op de tussenkommende partij;

5.2.4. Overwegende dat uit de vaststelling dat de wet nog steeds voorziet in een aparte balie bij het Hof van Cassatie aan welke, behoudens specifieke uitzonderingen, een algemeen monopolie is toegekend met betrekking tot de voor dat Hof te voeren gedingen, noodzakelijk moet worden geconcludeerd dat daaraan een bepaalde bedoeling van de wetgever voorlag en nog steeds voorligt; dat algemeen wordt aangenomen dat zulks verband houdt met de bijzondere aard van de bevoegdheid van het Hof van Cassatie, dat in principe slechts de wettigheid van de beslissingen van de rechter en van de voor hem gevoerde procedure nagaat en de zaken zelf niet beslecht, en dat het ook de bedoeling was dat de advocaten bij het Hof van Cassatie als "filters" zouden fungeren teneinde te voorkomen dat het Hof van Cassatie wordt overstelpt met manifest ongegronde voorzieningen; dat daarom moet worden aangenomen dat de kennis van die cassatietechnieken een belangrijk, zo niet het belangrijkste gegeven moet vormen dat de Koning in aanmerking zal nemen bij zijn keuze, ook al is het niet uitgesloten dat op andere gronden -zoals het verwezenlijken van een noodzakelijke pluraliteit van specialisaties in de takken van het recht - de voorkeur wordt gegeven aan een kandidaat die op het gebied van kundigheid in de cassatietechnieken minder goed scoort; dat te dezen dat laatste gegeven echter maar in een bepaalde mate speelt omdat, zoals gezegd, het bestreden koninklijk besluit ervan uitgaat dat beide kandidaten gelijkwaardig zijn qua ervaring, ook in cassatietechnieken;

5.2.5. Overwegende dat de verwerende partij tot die conclusie komt na te hebben vastgesteld dat verzoeker "22 jaren ervaring (heeft) bij diverse advocaten bij het Hof van Cassatie" die "echter niet uitsluitend op cassatietechnieken slaan"; dat wat de ervaring van de tussenkommende partij betreft wordt vermeld dat "zijn stagemeeester, bij wie hij opleiding genoot in cassatietechnieken en bij wie hij tevens ervaring heeft opgedaan, advocaat is bij het Hof van Cassatie" en dat "zijn 16 jaren ervaring (als advocaat) evenmin uitsluitend op cassatietechnieken slaan"; dat niet blijkt dat de tussenkommende partij na haar stagejaren als advocaat tijdens de periode 1985-1989 enige aantoonbare en relevante ervaring in verband met het voeren van

cassatieprocedures heeft opgedaan; dat verzoeker zich bovendien terecht afvraagt hoe diepgaand de opleiding van de tussenkomende partij inzake cassatietechnieken is geweest als hij tijdens dezelfde periode diverse opleidingen heeft gevolgd en stages heeft verricht in het buitenland; dat met andere woorden zonder meer duidelijk is dat verzoeker, met zijn niet betwiste 22 jarige ononderbroken en tot op heden voortdurende ervaring inzake procedures voor het Hof van Cassatie, op dat gebied veel grotere aanspraken kon doen gelden dan de tussenkomende partij, die zich louter kan beroepen op haar stage bij een advocaat bij het Hof van Cassatie, welke een einde heeft genomen in 1989; dat het dan ook niet opgaat te stellen dat aangezien voor beiden die ervaring inzake cassatietechnieken niet exclusief was, elke bijkomende ervaring boven de 10 jaar niet relevant is : verzoeker heeft zich immers 22 jaar lang en tot heden als medewerker van een advocaat bij het Hof van Cassatie beziggehouden met cassatieprocedures en heeft daarnaast ook andere zaken behandeld, terwijl de tussenkomende partij zich gedurende 16 jaar heeft toegelegd op andere rechtszaken en enkel gedurende 4 jaar, die intussen al sinds 12 jaar verstreken waren, een niet nader bepaalde kennis heeft opgedaan inzake cassatietechnieken;

5.2.6. Overwegende dat, gelet op de veel grotere ervaring inzake cassatietechnieken van verzoeker, aan het feit dat hij de vierjarige opleiding in cassatietechnieken bij de balie van het Hof van Cassatie gevolgd heeft en de tussenkomende partij niet, slechts een relatief belang kan worden gehecht; dat zij hoe dan ook niet in het nadeel van verzoeker kan spelen; dat in zoverre in het bestreden benoemingsbesluit opgemerkt wordt dat een andere kandidaat die deze opleiding wel gevolgd heeft door het Hof van Cassatie niet werd voorgedragen en deze opleiding geen wettelijk statuut heeft, geen verdere aandacht moet worden besteed; dat, overigens, aangezien de voordrachten van het Hof van Cassatie niet gemotiveerd zijn, niet uitgemaakt kan worden welk belang het Hof van Cassatie hecht aan die opleiding en op grond van welke redenen het de bedoelde kandidaat die wel de opleiding had gevolgd niet heeft voorgedragen terwijl de tussenkomende partij, die de opleiding niet heeft gevolgd, wel werd voorgedragen;

5.2.7. Overwegende dat blijkens wat voorafgaat het bestreden koninklijk besluit, op grond van een gebrekkige redenering en tegen alle redelijkheid in, de verzoekende en de tussenkomende partij op het gebied van ervaring en kundigheid, ook inzake cassatietechnieken, als gelijkwaardig beschouwt; dat aldus ook de

voorkeur betoond voor de tussenkomende partij, op basis van bijkomende gegevens, gevitieerd wordt; dat het middel ernstig is;

6.1.1. Overwegende dat verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert dat ingevolge de bestreden besluiten de annulatieprocedure die hij heeft ingesteld tegen het koninklijk besluit van 17 juli 2001 - procedure die reeds vergevorderd was en hoogstwaarschijnlijk binnenkort zou worden beslecht - zonder voorwerp wordt en dat verzoeker verplicht wordt het nieuwe benoemingsbesluit aan te vechten met een nieuwe annulatieprocedure, met het verlies van bijna twee jaar in de poging om de benoeming van Paul LEFEBVRE te doen vernietigen en van de daarin gestoken energie; dat volgens verzoeker een annulatie van het nieuwe benoemingsbesluit die schade nooit zal kunnen herstellen, terwijl ze ook niet financieel kan worden begroot; dat verzoeker ook stelt dat niets de verwerende partij belet het procédé bestaande in de intrekking van het aangevochten benoemingsbesluit en het nemen van een nieuw benoemingsbesluit, opnieuw aan te wenden in de nieuwe annulatieprocedure tegen het nieuw benoemingsbesluit en ze dat procédé zelfs in het oneindige kan herhalen en dat aldus een onwettige benoeming lang stand kan houden en voor verzoeker gedurende lange tijd een onherstelbaar ernstige schade kan aanrichten, daar hij nooit zijn benoeming zal kunnen krijgen; dat verzoeker ten slotte opmerkt dat het morele nadeel ingevolge het koninklijk besluit van 17 juli 2001, dat volgens het arrest nr. 103.136 van 4 februari 2002 hersteld zou kunnen worden door een annulatie ervan, dan ook pas hersteld zal worden na het welslagen van een nieuwe annulatieprocedure gericht tegen het koninklijk besluit van 31 maart 2003, dat het moreel nadeel in casu dus bijzonder lang zal duren en zelfs wordt verzwaaard door de bijzondere omstandigheid dat de bestreden besluiten voor de buitenwereld de indruk wekken dat de kritieken van verzoeker op het koninklijk besluit van 17 juli 2001 enkel gegrond zijn op het vlak van de formele motivering, maar dat inhoudelijk de benoeming wettig zou zijn; dat volgens hem zulk een moreel nadeel als ernstig en in feite als onherstelbaar moet worden beschouwd;

6.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het door verzoeker beschreven nadeel louter wordt veroorzaakt door het eerste bestreden besluit en in geen enkel opzicht door de tenuitvoerlegging van het tweede bestreden besluit; dat zij bovendien meent dat de intrekking van het koninklijk besluit van 17 juli 2001 dezelfde rechtsgevolgen heeft als de eventuele vernietiging van dat besluit : de benoeming van Paul LEFEBVRE verdwijnt uit de rechtsorde en de verwerende partij dient zich opnieuw te buigen over de relevante kandidaturen om vervolgens, na

discretionaire vergelijking van titels en verdiensten, de meest geschikte kandidaat te benoemen; dat wat het aangevoerde moreel nadeel betreft de verwerende partij nogmaals stelt dat de intrekking dezelfde rechtsgevolgen heeft als de eventuele vernietiging van het koninklijk besluit van 17 juli 2001, zodat de verzoekende partij op die manier eveneens morele genoegdoening krijgt; dat zij daarbij opmerkt dat de verzoekende partij kennelijk geschikt wordt geacht in de tweede bestreden beslissing en er zodoende geen sprake is van een ernstig moreel nadeel;

6.1.3. Overwegende dat de tussenkomenende partij betoogt dat een administratieve overheid haar eenzijdige administratieve rechtshandelingen met individuele strekking, ook wanneer ze rechten creëren, kan intrekken gedurende de periode dat zij aanhangig zijn bij de Raad van State, mits deze intrekking in verband staat met een rechtmatigheidsbezwaar dat een verzoeker ontvankelijk voor de Raad heeft doen gelden, hier onder meer de motiveringsplicht, en dat het ogenblik bij uitstek om dat te doen is -het geval waarin de schorsing van tenuitvoerlegging wordt uitgesproken ter zijde gelaten- de kennisneming van het auditorsverslag; dat dit ter zake werd gedaan; dat het rechtsgevolg van de intrekking hetzelfde is als wat verzoeker had kunnen krijgen in het geval van een vernietiging : het benoemingsbesluit van 17 juli 2001 wordt geacht nooit genomen te zijn; dat volgens de tussenkomenende partij het vernietigingsarrest overigens niet zou hebben meegebracht dat verzoeker moest worden benoemd, vermits de Koning benoemt uit een lijst van drie kandidaten, vastgesteld door de algemene vergadering van het Hof van Cassatie, zodat een vernietigingsarrest, welke de motieven ervan ook waren geweest, geen verplichting om verzoeker te benoemen kon meebrengen, zelfs de pure weigeringsmogelijkheid om te benoemen ter zijde gelaten; dat hieruit blijkt, volgens de tussenkomenende partij, dat het intrekkingbesluit van 28 maart 2003, gezien tegenover de positie waarin verzoeker zich voorafgaand aan het nemen ervan bevond, de zaken niet vertraagt, maar juist bespoedigt, vermits in de procedure gekend onder nr. A. 110.153/IX-3041 geen arrest van de Raad van State meer moet worden afgewacht, de verwerende partij blijkbaar erkennende dat in het koninklijk besluit van 17 juli 2001 een rechtmatigheidsbezwaar (met name op het vlak van de motivering) aanwezig was; dat zij ten slotte hierbij opmerkt dat verzoeker uit het intrekkingbesluit van 28 maart 2003 geen geldig nadeel kan puren, vermits hij er niet ontvankelijk tegen vermag op te komen; dat met betrekking tot het aangevoerde moreel nadeel de tussenkomenende partij stelt dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 103.136 van 4 februari 2002 geldt en dat dit nadeel, hetwelk volgens dat arrest geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormde, niet gewijzigd, laat staan verzwaard

is; dat ten slotte in zoverre verzoeker zich erover beklagt dat het “procédé” van intrekking en herbenoeming onbeperkt kan worden herhaald, de tussenkomen partij argumenteert dat de Raad van State de jurisprudentiële intrekkingsleer juist gaandeweg heeft verfijnd, dat de verwerende partij ter zake perfect binnen de contouren van die rechtspraak is gebleven en dat de Raad natuurlijk elk toekomstig misbruik van recht, mocht het zich voordoen, wat alleen in het rijk van de verbeelding kan liggen, ter zake kan afstraffen; dat daarbij wordt opgemerkt dat, in zijn huidige enig middel, verzoeker, door voornamelijk beroep te doen op regels van behoorlijk bestuur (motiveringsplicht, redelijkheidsbeginsel) zich ertoe beperkt het nieuw benoemingsbesluit van 31 maart 2003 aan te vechten, maar niet opkomt tegen het door hem, in de ontwikkeling van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel, gelaakte “procédé”;

6.2.1. Overwegende dat de verwerende partij er zich niet toe heeft beperkt de vorige benoeming van Paul LEFEBVRE tot advocaat bij het Hof van Cassatie in te trekken omdat zij tot de overtuiging gekomen was dat de wettigheidsbezwaren die verzoeker ertegen inbracht, gegrond waren; dat zij onmiddellijk, zonder een nieuwe benoemingsprocedure te starten, Paul LEFEBVRE opnieuw heeft benoemd, al dan niet in de overtuiging dat zij aldus aan die bezwaren welke het bevoegde lid van het auditoraat als gegrond beschouwde, tegemoet was gekomen; dat, inzonderheid doordat de nieuwe benoeming met terugwerkende kracht geschiedde, de intrekking blijkbaar slechts als voorbereiding daartoe moest dienen en gezien moet worden in samenhang met die nieuwe benoeming welke voorkomt als een bevestiging van de eerste, zodat de intrekking dan ook niet hetzelfde effect had als een annulatiearrest; dat de vraag of de verwerende partij zich daarmee al dan niet aan dezelfde onwettigheden bezondigd heeft niet relevant is; dat het volstaat vast te stellen, althans in deze staat van het geding, dat ook die tweede benoeming door bepaalde gebreken is aangetast en dat aldus verzoeker voor de tweede maal een ernstig nadeel dreigt te ondergaan;

6.2.2. Overwegende dat, anders dan het ingetrokken benoemingsbesluit waarop het arrest nr. 103.136 betrekking had, het thans bestreden besluit wel een vergelijking maakt van verzoekers aanspraken op de benoeming tot het ambt van advocaat bij het Hof van Cassatie met die van Paul LEFEBVRE; dat die vergelijking, zoals hiervoor gezien ten onrechte, in zijn nadeel uitvalt; dat hij geacht kan worden daardoor een moreel nadeel te ondergaan; dat verzoeker thans genoodzaakt wordt een tweede maal op te komen tegen dezelfde benoeming; dat hij opnieuw moet

wachten op een arrest ten gronde om uitzicht te krijgen op een definitieve uitspraak over de wijze waarop zijn aanspraken met die van zijn concurrent vergeleken werden; dat ook de andere nadelen welke hij aanvoert, zoals het verlies van tijd en energie alsmede de onzekerheid doordat hij een nieuwe procedure moet voeren, en welke hij reeds had aangevoerd in de vorige schorsingsprocedure, blijven bestaan en worden versterkt; dat, daargelaten de vraag of er sprake is van een zogeheten procedurecarrousel, al die nadelen zodoende het kenmerk van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel verkrijgen; dat ook aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Paul LEFEBVRE in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 31 maart 2003 waarbij Paul LEFEBVRE benoemd wordt tot advocaat bij het Hof van Cassatie.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 5.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes oktober 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.